

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ι. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ - ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ Ν. ΑΧΑΪΑΣ

ΠΑΒ	444
20 ΝΟΕ. 2015	

ΑΝΑΦΟΡΑ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΠΟΥΡΓΟ ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΦΙΜΩΝ

**Θέμα: «Κίνδυνος αναστολής λειτουργίας του Σταθμού μέριμνας των ζώων,
του Πανεπιστημίου Πατρών»**

Παρακαλούμε για την επαλήθευση ή τη διάψευσή σας και τον σχετικό σχολιασμό σας επί της πληροφορίας περί του ότι, εξαιτίας τυπολατρικών ελέγχων, όπως χαρακτηρίζονται από ανθρώπους του συλλόγου του Σταθμού μέριμνας των ζώων του Πανεπιστημίου Πατρών, επικρέμεται η απειλή της επιβολής βαρύτατου προστίμου, με αποτέλεσμα ο Σταθμός να βρίσκεται ένα βήμα πριν το οριστικό κλείσιμο, από τη στιγμή που είναι θέμα ωριμότητας και κοινής λογικής και όχι μόνο ευαισθησίας η επίλυση του θέματος για τα αδέσποτα ζώα. Το προηγούμενο αίτημα έθεσε ενώπιόν μας ο κ. Σαραντίδης Ευάγγελος (ΑΔΤ: Ν123440, δ/νση: Πέλοπος 6, Π. Φάληρο 17564), ζητώντας να του μεταφέρουμε την σχετική αρμόδια τοποθέτηση της πολιτικής ηγεσίας, αφού έλαβε σχετική πληροφόρηση από τα επισυναπτόμενα δημοσιεύματά της εφημερίδας «ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ», της 21/10/2015.

Ο αναφέρων βουλευτής

Νίκος Ι. Νικολόπουλος

Πρόεδρος του Χριστιανοδημοκρατικού Κόμματος της Ελλάδος

622:1 +2

Ο Σταθμός μέριμνας των ζώων του Πανεπιστημίου Πατρών βρίσκεται ένα βήμα πριν από το οριστικό κλείσιμο, εξαιτίας ελέγχων που χαρακτηρίζονται τυπολατρικοί από τους ανθρώπους του συλλόγου.

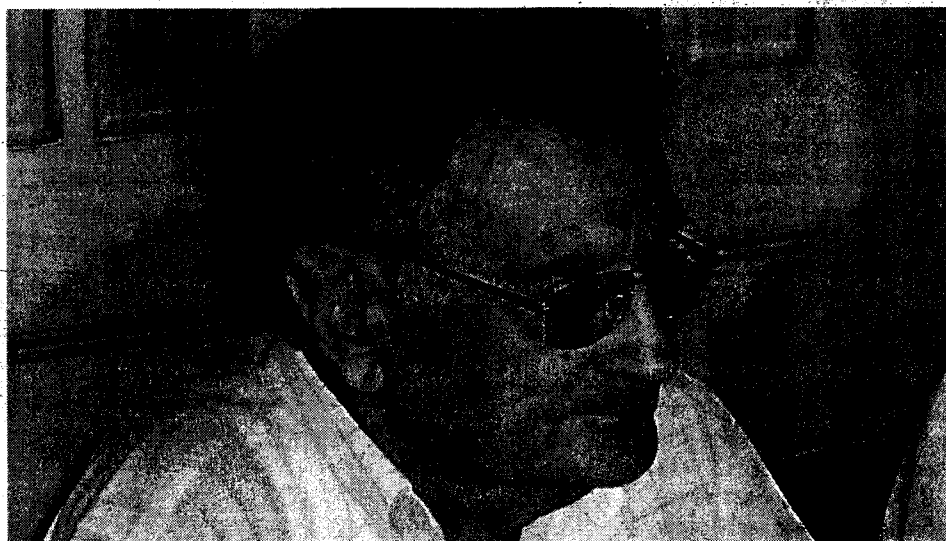
Το «ευχαριστώ» ήταν μια κλοτσιά

Του ΜΙΧΑΛΗ ΒΑΣΙΛΑΚΗ
vasilak@pelop.gr

«Ο πολυποσμός φαίνεται από τον τρόπο που συμπεριφερόμαστε στους ανθρώπους και τα ζώα» ήταν ένα από τα σχόλια που αναρτήθηκαν στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, με αφορμή τον κίνδυνο να διακοπεί η λειτουργία του Σταθμού μέριμνας των ζώων του Πανεπιστημίου Πατρών. Η αλήθεια είναι ότι η πόλη δεν είδε ποτέ με «καλό μάτι» τις προσπάθειες των φιλόζων να δημιουργήσουν δομές προσωρινής φιλοξενίας και φροντίδας για τα αδέσποτα. Πόσοι μπορούν να αισθάνονται χαρούμενοι με την απειλή να διακοπεί η λειτουργία του συλλόγου του Σταθμού μέριμνας των ζώων, στα 20χρονα «γενέθλια» του φορέα;

Ο Γ. ΚΟΚΚΙΝΑΚΗΣ

«Είναι το «ευχαριστώ» της Πολιτείας, επειδή κάποιοι πανεπιστημιακοί ξεκίνησαν πριν από δυο δεκαετίες να περισυλλέγουν και να φροντίζουν τα αδέσποτα της Πάτρας χωρίς να έχουν καμία τέτοια υποχρέωση...». Τα λόγια του Γιώργου Κοκκινάκη, ομότιμου καθηγητή του Πανεπιστημίου και ενός από τους ανθρώπους που έχουν αφιερωθεί στον Σταθμό, μαρτυρούν τη συναισθηματική φόρτισή του. Η δομή για τα αδέσποτα βρίσκεται ένα βήμα πριν από το οριστικό κλείσιμο, εξαιτίας ελέγχων που χαρακτηρίζονται τυπολατρικοί από τους ανθρώπους του συλλόγου και της απειλής να επιβληθεί βαρύ πρόστιμο

Ο ομότιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου, Γιώργος Κοκκινάκης, είναι ενός από τους ανθρώπους που έχουν αφιερωθεί στον Σταθμό

«Τους επιβάλλουμε και πρόστιμο»

«Δεν ξέρω τι κρύβεται πίσω από την προσπάθεια κλεισίματος του σταθμού. Ξέρω όμως πολύ καλά το τι θα γίνει μετά το κλείσιμό του» σχολίασε ο πρώην πρόεδρος του δημοτικού συμβουλίου της Πάτρας, Κώστας Μπουρδούλης, σε ανάρτησή του στα διαδίκτυο.

Κάτοικος της περιοχής ο ίδιος και γνώστης όσων συμβαίνουν στο χώρο του Πανεπιστημίου, σημειώνει: «Αντί να στηρίζουμε "αυτή την ομάδα των τρελών" που έδωσε μάχες για την ίδρυση και λειτουργία του σταθμού με ελάχιστη οικονομική στήριξη (η οποία ποτέ δεν δινόταν στην ώρα της), πληρώνοντας πολλές φορές από την τσέπη τους, αντί να τους τιμάσουμε και να τους ευχαριστήσουμε, τους επιβάλλουμε από πάνω και πρόστιμο...». Θίγει ο Κ. Μπουρδούλης και τη συνήθεια κάποιων πολιτών να φιλοξενούν ζώα προσωρινά στα διαμερίσματά τους, και στη συνέχεια να τα παρατούν στον Πανεπιστημιακό σταθμό, όταν δεν μπορούν να ανταποκριθούν στις καθημερινές υποχρεώσεις που απαιτεί η φροντίδα τους.

Ο Κώστας Μπουρδούλης

για την κατά γενική ομολογία κοινωνικά υπηρεσία που προσφέρουν τα μέλη του. «Βαδίζουμε προς το κλείσιμο του σταθμού» δήλωσε ο Γ. Κοκκινάκης σε επικοινωνία με την «Π». Ένα στοιχείο που οδηγεί στην οριστικοποίηση της συγκεκριμένης απόφασης είναι ότι κανείς και τίποτα δεν εξασφαλίζει πως ο σταθμός δεν θα συνεχίζει να είναι όμπρος στο μέλλον σε καταγγελίες πολιτών που θίγονται από τη λειτουργία του.

ΟΙ ΦΟΡΕΙΣ

Είναι επίσης εντυπωσιακό ότι οι τοπικοί φορείς, που έχουν λόγο για άλλα θέματα της περιοχής, δεν πήραν θέση μέχρι σήμερα. Ο σύλλογος όμως δεν περιμένει να δικαιωθεί από τις δηλώσεις συμπάθειας των φορέων. Αισθάνεται δικαιωμένος από την κοινωνία...

ΑΠΟΨΗ

Με αφορμή το κλείσιμο του Σταθμού Μέρμινος των ζώων στο Πανεπιστήμιο Πατρών, γειράνται πολλά ερωτηματικά σχετικά με τις διαστάσεις που θα πάρει η κατάσταση με τα αδέσποτα. Το κυριότερο βέβαια είναι ένα: Πόσο τελικά έχουμε «εξευρω-

σένη» απλώς τώρα αναδεικνύονται, αλλά σε όποια περίπτωση το πρόβλημα δεν εξαλείφεται επειδή ενυπάρχει. Ίσως είναι λάθος να συσχετίζουμε τη βία με τον τρόπο που αντιμετωπίζουμε οι Έλληνες τα αδέσποτα γενικότερα, είναι όμως

προάσπιση των δικαιωμάτων των αδέσποτων ζώων, με το επιχείρημα που ακούγεται αλλά δεν λέγεται, ότι δεν είναι τόσο σημαντικά. Η στήριξη Συλλόγων, όπως της Μέρμινος, είναι δευτερευούσης σημασίας. Θλιβερό. Το θλιβερότερο βέβαια είναι

εκατοντάδες χρόνια, τα ζώα λειτουργούσαν κυρίως ως εργάτες. Το πιο σύνηθες παράδειγμα δεν είναι άλλο από τα σκυλιά για δουλειές πολλών ειδών (ποπονόσκυλα, πουλόσκυλα κ.ο.κ.), που καλούνταν να εξυπηρετούν ανθρώπινες ανάγκες. Όταν τα ίδια σκυλιά πάσουν να είναι χρήσιμα, τότε η θέση τους εδώ είναι υπό αμφισβήτηση. Η λογική μας για την σημασία της ζωής είναι που πρέπει να αλλάξει. Η πρόσληψη της —για πολλούς συναισθηματικής ή γλυκανάλατης— αντίληψης πως η ζωή είναι μία, δεν έχει υποδιαίρεσεις και ανήκει σε όλους. Αφήνουμε στην άκρη την ευεργετική επίδραση των ζώων στον ψυχισμό και τη λειτουργικότητά μας (υπάρχουν χιλιάδες παραδείγματα).

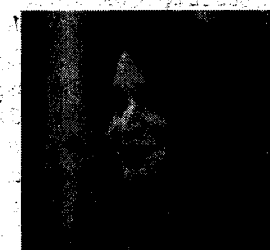
Τι θα απογίνουν άραγε όλα αυτά τα αδέσποτα πλάσματα όταν κλείσει ο Σταθμός; Ποια θα είναι η κατάληξή τους; Θα δοθούν για υιοθεσίες στο εξωτερικό ή μήπως θα περιπλανώνται ανάμεσα σε κινδύνους σε όλη την πόλη, νύχτα-μέρα; Η επίλυση δεν είναι θέμα «ευαισθησίας» πια, αλλά ωριμότητας.

Είναι θέμα ωριμότητας

παίστεί» στο θέμα των ζώων; Η απάντηση έρχεται μοιραία από αναρίθμητα συμβάντα αποτροπιαστικής συμπεριφοράς προς τα ζώα που παρατηρούνται εδώ και αρκετό καιρό σε διάφορες περιοχές της Αχαΐας, μαρτυρώντας μάλιστα μια αυξημένη τάση προς αυτού του είδους τη βία. Κανείς βέβαια θα πει πως τέτοια περιστατικά συνέβαιναν

μία γάγγραινα που καλλιεργήθηκε από την αρχικά άκακη, σχεδόν γενετήσια αδιαφορία.

Σε καιρούς που οι κοινωνικές δομές της χώρας ταλαιπωρούνται, δημιουργείται αυτόματα μία ιεραρχία ώστε να ταξινομηθούν οι προτεραιότητες προκειμένου διαφυλαχθεί το δημόσιο καλό. Σε αυτήν την ιεραρχία, σπάνια συμπεριλαμβάνεται η

Της ΕΥΤΥΧΙΑΣ ΜΕΣΙΣΚΛΗ

ότι η στήριξη κρατική/ιδιωτική που ΔΕΝ παρέχεται, είναι αποτέλεσμα φυσικής αскеψίας, όχι προμελετημένης πράξης. Από αυτήν τη συλλογική διανόηση, λοιπόν, απαντάται καλύτερα το ερώτημά μας. Δεν θέλουμε να βλάψουμε τα ζώα, απλώς δεν τα συνυπολογίζουμε στην πραγματικότητά μας.

Μην ξεχνάμε, επιπλέον, πως για